

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. IV. Vtrum Christus omnes defectus corporales assumere debuerit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

Fuit conueniens Christi assumere penales finis incarnationis non repugnantes.

num verè pro nobis satisfacere, quia tamen satisfactio præcipuè exhibetur per opera pœnalia, fuisse conueniens vt assumeret pœnalitates, quæ huiusmodi finis non repugnabant. similiter quamuis veritas naturæ humanæ possit consistere sine huiusmodi defectibus, vt patet in beatis in quibus non inueniuntur corporales defectus post communem resurrectionem, cum tamen in ijs natura humana futura sit perfecta: fuit tamen congruum vt hos defectus assumeret; nisi enim eos assumpsisset, non ita sufficienter veritatem naturæ humanæ declarasset hominibus obnoxij multis defectibus.

In responsione ad 1. difficultatem parit quod dicitur, non esse efficacem satisfactionem nisi ex charitate procedat, & ideo oportuit animam Christi perfectam esse quantum ad habitus scientiarum, & virtutum, vt haberet facultatem satisfaciendi. parit, inquam, difficultatem, cum supra cum communiori Doctorum sententia dixerimus Christum etiam sine gratia habituali & virtutibus infusus, ratione vnionis hypostaticæ humanitatis cum Verbo potuisse exercere actus satisfactorios pro peccato generis humani, & efficaciam operum eius non provenisse à gratia habituali.

explicatur
S. Thom.

Omissis solutionibus Medinæ, dico S. Thom. in hac responsione noluisse Christum non potuisse satisfacere sine gratia habituali, vel efficaciam satisfactionis ab ea processisse; sed solum voluisse ostendere moralem congruentiam, ob quam decuerit Christum ornari gratia habituali, etiam in ordine ad satisfaciendum, hoc modo: satisfactio in hominibus habet efficaciam ex charitate, atque adeo charitas conuenienter est principium operationum satisfactoriarum; igitur oportuit, id est, decuit opera Christi ex eo principio etiam procedere, vt haberet facultatem satisfaciendi, id est, instrueretur simili connaturali principio actuum satisfactoriorum, licet illud principium in eo non sit necessarium ad valorem ipsius operis, sicut in alijs hominibus.

ARTICVLVS II.

Vtrum Christus necessitatem his defectibus subiaccendi assumpserit?

S. Iulianus.

¶ D est, vtrum ex necessitate quadam subiaccerit huiusmodi corporis defectibus; an verò fuerint illi planè voluntarij?

Resp. 1.

Respondet 1. h. sermo sit de necessitate proveniente ex principiis intrinsicis, eum ex quadam necessitate subiaccuisse istis defectibus: quia supposito quòd propter salutem humani generis non assumpserit corpus gloriosum, sed corpus suum naturali conditioni reliquerit, quantum est ex principiis intrinsicis, necessariò subiaccuit his defectibus non minus quam corpora aliorum hominum, quæ propter suam naturalem constitutionem necessariò illis subiaccunt, v. g. defatigantur, patiuntur à frigore &c.

Resp. 2.

Respondet 2. Christum non necessariò subiaccuisse his defectibus necessitate repugnante voluntati, ita vt fuerint involuntarij, quasi eos coactus subiaccisset; quia tam secundum diuinam voluntatem, quam secundum humanam fuerunt ei voluntarij. Itaque fames, sitis &c. fuerunt voluntaria Christo secundum vtramque illius voluntatem, quia etiam secundum voluntatem humanam

sele obtulit ad similes defectus ferendos, eorum causas liberè voluit vel permisit; atque adeo hac ratione fuerunt ei voluntarij etiam antecederent, quamuis causis applicatis non amplius subessent imperio voluntatis secundum se spectata, seu considerata secundum sua naturalia, sed solum ex diuina concessione: qua ratione ex diuina concessione in transfiguratione participauit aliquam saltem conditionem corporis gloriosi.

ARTICVLVS III.

Vtrum Christus defectus corporales contraxerit?

6.

NEGAT. quia contrahere est aliquid simul cum causa habere; Christus verò caruit peccato quod in nobis est causa horum defectuum & pœnalitatum, quamuis ergo hos defectus assumpserit, non tamen contraxit, & ita communiter tenent theologi.

Nec refert quod illi defectus consequantur naturalem corporis compositionem; quia primus homo reipsa in statu innocentie illis non subiaccuit, sed solum post peccatum, atque adeo optimè dicuntur effectus peccati. quod quia in Christo esse non potuit, nullo modo dicendus est illos contraxisse, vnde licet in nobis habeant rationem pœnæ propriè dictæ, in eo tamen solum habuerunt rationem cuiusdam incommodi & pœnalitatis.

ARTICVLVS IV.

Vtrum Christus omnes defectus corporales assumere debuerit?

RESPONDET eum solum debuisse assumere illos defectus qui ortum habent ex peccato totius naturæ, nec tamen repugnant perfectioni gratiæ vel scientiæ.

Vbi obiter dicit non assumpsisse ignorantiam, procliuatatem ad malum, difficultatem ad bonum, non quod censet hæc reponenda inter corporales defectus, sed vt det aliqua exempla eorum quæ non sunt assumpta, quia repugnant perfectioni gratiæ vel scientiæ.

Ex dictis potest colligi 1. Christum non assumpsisse corpus deformem, ita communiter tenent Doctores, cui sententiæ immeritò repugnat Michaël Medina lib. 2. de recta in Deum fide cap. 7. post medium.

Prob. ex plurimis Patribus qui passim citantur. 2. quia deformitas non consequitur naturam, sed oritur ex particularibus causis. 3. deformitas corporis non requirebatur propter finem Incarnationis, v. g. ad satisfaciendum, & de cætero decebat corpus Christi esse integrum, membra habere decentissimam proportionem, & optimum in eo reperiri temperamentum, & ex purissimo sanguine D. Virginis sumptum. Christus etiam illud sapientissimè gubernabat; ex his autem oritur pulchritudo. Vnde omnino dicendum est corpus Christi habuisse eam pulchritudinem quæ virum decet secundum decursum cuiusque ætatis.

2. Potest colligi eum non assumpsisse morbum caducum, lepram, &c. quia hi & similes morbi proueniunt ex mala complexionem naturali, vel ex im-

prudencia

prudencia in victu & actionibus.

Aliqui contrarium senserunt de lepra propter locum Isa. 53. & nos reputamus eum quasi leprosum; sed id est damnatum à Concilio Francofurtiensi in epistola ad Episcopos Hispaniarum post medium.

Nec fuit Propheta, quia solum vult Christum ita fuisse à Deo percussum, ut tamquam leprosus existimaretur, qui scilicet propter sua scelera à Deo esset percussus & humiliatus. Vide Sanchez in eum locum.

Dubitant Doctores an saltem morbum potuerit incurrere ex causis extrinsecis, v. g. ex cæli indementia. Ita existimant aliqui, quia mors non videtur obtingere sine morbo. constat autem quod assumpserit necessitatem moriendi, ita ut si aliorum malitia occisus non fuisset, fuisset nihilominus mortuus.

Alijs tamen placet contrarium non improbabiler, quia etiam contra externa agentia optimè mouerat corpus gubernare.

Nec obstat ratio allata, quia non videtur improbabile quod mors possit alicui sine morbo contingere calore naturali paulatim deficiente secundum exigentiam ætatis; nam secundum cursum naturæ calor paulatim deficit, & humidum radicale paulatim consumi potest sine dolore.

QVÆSTIO XV.

De defectibus anime Christi.

ARTICVLVS I.

Vtrum in Christo fuerit peccatum?

RESPONDET negativè.
Probat ex fine quo Christus nostros suscepit defectus scilicet ut nos à peccato liberaret, & pro nobis satisfaceret. 2. ut veritatem naturæ humanæ comprobaret. 3. ut exemplum virtutis præberet. ad hæc autem non decuit peccatum assumi, ut ex se pater.

Conclusio S. Th. est de fide. de fide enim est in Christo non fuisse peccatum actuale iuxta illud Is. 53. id quod iniquitatem non fecerit, neque dolus fuit in ore eius. Ioannis 8. quis ex vobis arguet me de peccato? ad Heb. 4. dicitur testatus per omnia pro similitudine absque peccato. c. 7. talis enim decebat ut nobis esset pontifex sanctus, innocens, impollutus. 1. Petri 2. qui peccatum non fecit, nec inueniuntur ei dolus in ore eius. Ex quo sequitur nec fuisse in eo peccatum habituale.

Non fuit etiam originale, quia Lucæ 1. dicitur, quod natus est ex te sanctum, vocabitur filius Dei. ubi non solum est sermo de natiuitate ex utero, sed etiam de conceptione & natiuitate in utero.

Præterea Christus ab initio suæ conceptionis fuit beatus. beati autem de facto sunt immunes à peccato. Idem tradunt constanter Concilia & sancti Patres. videri potest Concilium Lateranense sub Martino 1. can. 5. & epistola Sophronij actione 11. 6. Synodi generalis.

Ex his sequitur non solum non peccasse, sed nec de lege ordinaria potuisse peccare, quia beati, saltem de lege ordinaria, peccare non possunt. Præterea Christus venit ut peccatum destrueret, & ut genus humanum liberaret à potestate diaboli. igitur saltem secundum legem Dei ordinariam & suam Dei dispositionem non debebat villo

tempore ei subiaccere.

Vnde quod dicitur 2. ad Cor. 5. pro nobis peccatum fecit, scilicet Deus Christum, non significat quod Christus verè in se peccatum habuerit, sed quod sit factus hostia pro peccato, seu pro peccatis nostris oblatus fuerit, ut habetur Isa. 53. De cætero eodem loco ad Cor. dicitur peccatum non nouisse. videri potest S. Thom. ad 4.

Obijcies 1. Christus descendit ex Adam; ergo contraxit peccatum originale.

Resp. neg. conseq. quia non descendit ex eo nec in eo fuit contentus, secundum rationem seminales; cum non fuerit conceptus per commixtionem maris & femina; sed solum secundum substantiam corpulentam, quam absque opera virili sumpsit ex purissimis sanguinibus B. Virginis. qui autem ita descendit ex Adam non subiaccet necessitati contrahendi peccatum originale, ut passim Patres & Doctores.

Obijcies 2. Christus non minùs debuit dare exemplum penitentia quam aliarum virtutum.

Resp. sufficienter præbuisse pro nobis satisfaciendo & penam sustinendo, licet peccatum non commiserit.

Obijcies 3. quod psalmo 21. dicatur, longe à salute mea verba delictorum meorum. quæ dicta esse in persona Christi patet ex cap. 27. Matth. ubi refertur Christus protulisse præcedentia verba eiusdem psalmi, Deus Deus meus ut quid dereliquisti me?

Resp. nihil inde colligi contra catholicam veritatem, quia varij Patres passim citati exponunt de Christo non secundum propriam personam, sed secundum eius membra. Alij interpretantur quidem de persona Christi, sed per delicta quæ dicit sua, non intelligunt peccata quæ commiserit, sed quæ in se quodammodo suscepit, dum se obtulit ad satisfaciendum pro ijs, quæ fecerunt ut mortem subire debuerit.

Ex his patet esse intolerabilem blasphemiam, cuius facit mentionem Prateolus in Elencho hæreticorum Verbo antichristiani, eius qui dixit Christum in cruce proferentem illa verba, Deus Deus meus ut quid dereliquisti me? desperasse, & ideo damnatum esse.

Hactenus ostensum Christum non peccasse, nec potuisse peccare secundum legem ordinariam, cæterum est

DVBIVM.

Num de potentia absoluta peccare potuerit in natura assumpta?

QVÆSTIO hæc potest intelligi de Christo vel secundum statum in quo naturam humanam assumpsit, scilicet in statu beatifico, vel secundum statum in quo assumi potuit sine visione Dei, imò sine vllis donis creatis supernaturalibus aduenientibus vnioni hypostaticæ.

Ratione prioris status tam certum est Christum non posse peccare etiam venialiter in natura assumpta, quam certum est beatos peccare non posse, qui communi sententia ponuntur impeccabiles ab intrinseco, ita ut clarè videntes Deum ne de potentia Dei absoluta peccare possint. Nec videntur Doctores in eo sensu mouere questionem, sed in secundo, supponendo quod Deus potuerit sibi vnire naturam humanam, eam quoad reliqua relinquen-

Explicatur locus 2. Cor. 5.

3.

Obiectio 1.

Resp.

Christus tantum fuit in Adam secundum substantiam corpulentam.

Obiectio 2.

Resp.

4.

Obiectio 3. Psal. 21. Matth. 27.

Resp.

Intolerabilis blasphemia.

Dubiū duplici sensu potest intelligi.

5.